

EV DEN KAÇ MANIN YOLLARI

Derleyen:
Defne Suman

—
Türk
Edebiyatı
Öykü
—

Ayşe Sarısayın • Ayşen Bayazıt Melik • Beliz Güçbilmez • Berna Durmaz
Çiler İlhan • Defne Suman • Duygu Bingöl • Feryal Tilmaç • Gamze Güller
İsmail Güzelsoy • Mehmet Cevat Yıldırım • Menekşe Toprak
Mevsim Yenice • Müge İplikçi • Neslihan Önderoğlu • Nurhan Suerdem
Onur Çalı • Orhan Pamuk • Sedef Betil • Serkan Türk • Sibel Oral
Volkan Emre Çalı • Yalçın Tosun • Yavuz Ekinci

Evden Kaçmanın Yolları

EVĐEN KAÇMANIN YOLLARI

Derleyen: Defne Suman

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Nisan 2021 / ISBN 978-605-09-8253-4

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Feyza Filiz

Baskı: Ay-han Matbaası

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31

Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38

Sertifika no: 44871

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Eyden Kaçmanın Yolları

Derleyen:
Defne Suman

İçindekiler

Önsöz / Kaçanlar, Kalanlar, Kovulanlar	9
Pencereden Bakmak / Orhan Pamuk	13
Sifon / Mevsim Yenice	39
Kuyruk Acısı / Beliz Güçbilmez	51
Ölü Cantlar / İsmail Güzelsoy	67
Eve Gitmeyen Yollar / Neslihan Önderoğlu	79
Yeşil İbrişim / Nurhan Suerdem	85
Yaşlı Teyze / Volkan Emre Çalı	93
Su / Müge İplikçi	99
Hala / Duygu Bingöl	103
Geçit / Berna Durmaz	109
Sanrı / Serkan Türk	115
Homo Logos / Feryal Tilmaç	119
Evimin Yolu / Gamze Güller	127
Uzak İhtimal / Mehmet Cevat Yıldırım	135
Yitik Ülke / Defne Suman	151
Annemin Evi / Menekşe Toprak	163
Hayattan Kaçıp Eve Dönmek / Onur Çalı	171
Konser / Çiler İlhan	175
Eksik / Ayşen Bayazıt Melik	185
On Üç Yaşım ve Batman / Yavuz Ekinci	197
Adalı / Sedef Betil	201
Eve Dön / Sibel Oral	205
Makaslar / Yalçın Tosun	217
Kırkıncı Oda / Ayşe Sarısayın	225

Önsöz

Kaçanlar, Kalanlar, Kovulanlar

Elinizdeki bu seçkinin fikri aklıma İrlandalı şair Seamus Heaney'nin, "Şair, yitik yeri şimdi şiirinde yaratmak zorundadır"* dizesini okuyunca düştü. Çocukluğumun kış gecelerini anımsadım. Evde annemle ikimiz yalnızdık. Dışarıda, yüksek binamızın altıncı katından baktığım Gayrettepe'nin boş sokaklarında, 1980'lerin başındaki o tekinsiz sessizlik sürüyordu. Pencereye yaklaşmam yasaktı. İçimdeki, ne olduğunu tam anlayamadığım yakıcı arzuyu dindirmek için saman kâğıtlara yatılı okulda geçen öyküler yazıyordum.

Bugün o yakıcı arzuya artık adını koyabiliyorum: Firar tutkusu. Adile Naşit'in "Uykudan Önce" programı karşısında annemin şehriye çorbasını kaşıklaırken hissettiğim huzura rağmen ben evden kaçmak, o tekinsiz sokaklara çıkmak istiyordum. İstekten çok, karşı koyamadığım bir çağrıydı bu. Benden büyük bir güç "aç kapıyı" diye buyuruyordu. "Aç kapıyı ve in aşıya!" Ben de kaçıyordum. Başlarda sadece üçüncü kata kadar iniyordum. Biraz büyüyünce cadde nin karşı tarafına geçtim. Lise çağıma vardığımda nereye varacağını bilmediğim belediye otobüslerinin arka koltuğunda Beyoğlu'na, Eminönü'ne, Eyüp'e kadar gider olmuştum. Herkesten gizlediğim bu firar anlarında beni sekiz yaşındayken

* Seamus Heaney, "Yer Duygusu", çev. Nurdan Gürbilek, *Defter Dergisi*, sayı 36.

saman kâğıtların başına geçiren o yakıcı arzu biraz olsun dinliyordu. Ama sonra, teyzeler, kuzinler, halalar ve ayağı evimizden hiç kesilmeyen konuklarla dolu Büyükkada'daki dede evimde geçirdiğim yaz tatillerinde, yokuşun başındaki ahşap köşkün aralık kapısından görünen loş bir avlu, çatı katı penceresinden dışarı uçuşan bir tül perde ya da balkonlarında kahvaltı eden komşularımızın Ladino dilindeki mırıltıları içimi tırmalamaya başlıyordu. Adanın çamlık tepelerine bisikletimi sürüyordum. Genç kızların tek başına gitmesi gereken kuytulara giriyordum. Korkuyordum. Korkudan başka ne hissettiğimi ayırt edemeyecek kadar korkuyordum hem de. Yine de o arzuya teslim oluyordum, her defasında. Bir yerlerde başka bir hayat vardı. Benimkinden daha zengin, daha derin, daha anlamlı bir yaşamdı o. Orası ancak “evden kaçtığım” bulunacak, eksik parça ancak o zaman tamamlanacaktı.

Dünyanın dört bir kıtasında döne dolaşa geçen gençliğim boyunca bir çıkış bulunduğuna inandım. Bir şeyden kurtulmaya çalışmıyordum ama peşinde koştüğüm şeyi anemin çorbasının tüttüğü evimizin, aşına yüzlerin dükkân tezgâhlarında beklediği semtimizin, kent, ülkenin ve hatta dilin bana sunduğu konfor alanının dışında bulacağımı seziyordum. Neydi o sahip olmak istediğim şey? Kaçış hatında bulmayı umduğum yaşantıdan beklentim neydi? Biraz tek başınlık sevdası, biraz özgürlük, yeni ufuklarda bulacağım ve değerleri alt üst eden, ben diye bildiğim tüm parçalarımı söküp benden alan ilişkiler... Aşına olanın ölü kabuğunu sırtımdan atıp yaşamı alttan çıkan taze deriyle duymak istiyordum.

Sonunda yorulduğumdan mı, yoksa eksik parçanın edebiyatta gizli olduğu bilgisi bilincimin bir yerlerinde barındığından mı neden bilmiyorum, bir gün nihayet şairin dediği gibi yazıya yerleşmeye niyet ettim.

Ve bir merak aldı beni: Diğer yazarların da içini kavurmuş mudur firar tutkusu? Kaybolmak için otobüslere binmişler midir? Akşam eve döneceklerini bile bile karşığı istasyona geçip, ters yöne giden trene atlamışlar mıdır? Kapalı kapıların ardında gizli avlular, şehrin “yasak” mahallelerindeki kuytu geçitler, pasajlar onları da çekmiş midir? Kaçış (ya da kalış) hattını yazıya bağladılar mı? Bana güvenli evimden kaçmamı buyuran ses onları da yerlerinden etti mi? Böyle bir tohumdan filizlenen öyküler, anılar, anlatılar bir çatı altında bir araya gelebilir mi?

Yola bu sorularla çıktık.

Bu esere yirmi dört yazar evden kaçış ve/veya geride kalış anlatılarıyla katıldılar. Severek okuduğum ve bu seçkiye yakışacağını düşündüğüm için yazarlarından rica ettiğim dört öykü dışındaki tüm anlatılar bu kitap için özel olarak yazıldı. Birçoğumuz için kaçış (ya da kalış) hattı çocukluktan başlıyordu. Bu yüzden olsa gerek anılar ile öykülerin alaşımı anlatılar kaleme almışız, birbirimizden habersiz. Metinlerin yarısı kaçanların anlatısı ise diğer yarısı kalanların ağzından, gözünden anlatılıyor. Kaçanlar ve kalanların dünyasına teğet geçen kovulanlar da seçkinin anlatılarında yerlerini aldılar.

Metinleri sıraya dizerken bir anlatıyı diğerine bağlayan organik unsurlardan yola çıktım. Bu sayede okur da birbirine kancalı hikâyelerin izini sürerek sayfaları çevirir diye umuyorum.

Çocukluğunu benimle aynı yıllarda, dünyanın diğer ucunda olmasına rağmen bizimkine her açıdan çok benzeyen bir ülkede, Şili’de geçirmiş akranım Alejandro Zambra’nın yalın ve derinlikli romanı *Eve Dönmenin Yolları* da seçkimizin ismini düşünürken bana esin kaynağı oldu. Zambra bu roman da eve dönmenin, bir yere, bir yurda ve hatta belki bir aileye ait olmanın gizemi üzerine kafa yorar. *Evden Kaçmanın*

Yolları'nda biz de aŖađı yukarı onunla aynı yerlerde geziniyoruz. Çocukluđumuzu iğnelediğimiz yerden mi baŖladık kaçımaya ve yazmaya? O yeri yitirdik ve sonra Ŗiirimizde, yazımızda yeniden yarattık mı? Onun içinde rahat mıyız? Yoksa kaçış denemeleri sürüyor ve keŖifler tam da bu denemelerin kalbinden mi doğuyor?

Kitabın hayal(et)i bile henüz kafamda ŖekillenmemiŖken beni yüreklendiren Neslihan Önderoğlu ile desteğini esirgemeyen Doğan Kitap'a ve emeği geöen tüm yazarlara teŖekkür ederim. YaŖamın yakıtı arayışının hiç bitmemesi dileğiyle...

Defne Suman
Atina, Ocak 2021

Pencereden Bakmak*

– Orhan Pamuk –

– 1 –

Seyredilecek bir şey ve dinlenecek bir hikâye yoksa, hayat çoğu zaman bir sıkıntıdır. Çocukluğumda bu sıkıntıya karşı ya radyo dinlenirdi ya da pencereden dışarıya, sokağa, gelip geçenlere, karşı apartman dairelerinin içine bakılırdı. O zamanlar, 1958’de, Türkiye’de daha televizyon yoktu. Ama “yok” denmez, tıpkı İstanbul sinemalarında gösterilmesi üç beş yıl alan Hollywood’un efsane filmlerinden söz ederken yapıldığı gibi “daha gelmedi” denirdi iyimserlikle.

Pencereden bakmak öylesine temel bir alışkanlıktı ki, televizyon Türkiye’ye geldiğinde ona pencereden dışarı bakar gibi bakılmaya başlandı. Babam, amcam, babaannem pencereden bakarken yaptıkları gibi, televizyon seyrederken de birbirlerinin yüzüne hiç bakmadan konuşup kavg ederler, tıpkı pencereden dışarı bakarken yaptıkları gibi gördüklerini birbirlerine anlatırlardı.

“Bu gidişle bu kar iyice tutacak” derdi mesela halam, sabahdan beri atıştıran kara pencereden bakarken.

“Yine o kâğıt helvacı geldi Nişantaşı’nın köşesine!” derdim ben de öteki pencereden tramvay caddesine bakarken.

Pazarları amcamlar, halamlar ve biz aşağı katlardaki da-

* Bu hikâye ilk olarak yazarın *Öteki Renkler* (Yapı Kredi Yayınları, 6. Baskı, Mart 2021) adlı kitabında yayımlanmıştır.

irelerden yukarıya babaannemin katına çıkar, öğle yemeklerini hep birlikte verdik. Pencereden bakıp yemeğin sofraya konulmasını beklerken, orada anneler, yengemler, amcaların kalabalığı içinde olmaktan öylesine mutlu olurum ki gözümün önünde, arkamı döndüğüm büyük salon, hazırlanmakta olan uzun yemek sofrasının üzerindeki kristal avizenin soluk lambaları canlanırdı. Babaannemin salonu bütün öteki katlar gibi yarı karanlık olurdu, ama bana bizim katlardan daha da karanlıkmiş gibi gelirdi. Hiç açılmayan balkon kapılarının kenarlarından korkutucu gölgelerle sarkan tüller ve perdeler yüzünden belki. Belki de sedef kakmalı paravanalar, eski sandıklar, lenduha masalar, sehpa, üzeri çerçeveli fotoğraflarla dolu kuyruklu bir koca piyano ve diğer eşyalarla tıkkış tıkkış doldurulmuş havasız odalar sürekli toz koktuğu için öyle gelirdi bana.

Öğle yemeğinden sonra, yemek odasına açılan bu karanlık odaların birinde amcam sigara içiyordu: “Maça bir biletim var, ama gitmiyorum” dedi. “Babanız sizi maça götürsün.”

“Baba bizi maça götür” dedi içeriden yetişen ağabeyim.

“Çocuklar hava alırlar” dedi annem de salondan.

“Sen çıkar çocukları” dedi babam anneme.

“Ben anneme gidiyorum” dedi annem.

“Anneanneme gitmek istemiyoruz” dedi ağabeyim.

“Arabayı da veririm” dedi amcam.

“Baba ne olur” dedi ağabeyim.

Uzun, tuhaf bir sessizlik oldu. Sanki salonda oturan herkes babam hakkında bir şeyler düşünüyordu ve babam da düşünülen şeyleri hissediyordu.

“Arabayı veriyor musun?” dedi sonra babam, amcama.

Daha sonra aşağıda, bizim katta annem bizlere damalı ve kalın yün çoraplarımızı ve üzerimize ikişer kazak giydirirken babam uzun koridorda aşağı yukarı yürüyerek sigara içiyordu. Amcamın “kibar bir krem yeşili” 52 model Dodge’u Teşvi-

kiye Camii'nin önüne park edilmişti. Babam ikimizin de öne oturmasına izin verdi ve motor da anahtarı ilk çevirişte çalıştı.

Stadyumda kuyruk yoktu hiç. "Bu ikisine bir bilet" dedi babam turnikedeki adama. "Biri sekiz, biri on yaşında." Adamın gözünün içine bakmaktan korkarak içeri girdik. Tribünlerde çok boş yer vardı, hemen oturduk.

Takımlar çamur içindeki sahaya çıkmışlardı ve bembeyaz şortlu futbolcuların ısınmak için sağa sola koşuştuklarını görmek hoşuma gitti. "Bak bu Küçük Mehmet" diye birini işaret etti ağabeyim. "Genç takımdan geldi."

"Biliyoruz."

Maç başladı ve uzun bir süre hiç konuşmadık. Bir süre sonra oyunu değil, başka şeyleri düşünüyordum. Niye futbolcuların birörnek kıyafetleri var, ama adları değişik? Sahada futbolcuların değil, adlarının koşuştuklarını hayal ettim. Şortları yavaş yavaş çamurlanıyordu. Daha sonra açık tribünlerin arkasından, Boğaz'dan geçen bir geminin ağır ağır ilerleyen meraklı bacasını seyrettim. Devre arasına kadar gol olmadı ve birer külah leblebiyle birer peynirli pide aldık.

"Baba, ben pidemin hepsini bitiremeyeceğim" deyip elimdekini gösterdim.

"Bırak şuraya" dedi. "Kimse görmez."

Ara olunca biz de herkes gibi ayağa kalkıp kıpırdanarak ısınmaya çalıştık. Biz de, babam gibi, ellerimizi yün pantolonlarımızın ceplerine sokmuş, sırtımızı sahaya dönmüş, öteki seyircilere bakıyorduk ki kalabalıktan biri babama seslendi. Babam uğultudan onu işitmediğini göstermek için elini kulağına götürdü.

"Gelemem" dedi sonra bizi göstererek. "Çocuklar var."

Kalabalığın içindeki adam mor atkılydı. Sıralar arasından geçerek, arkalıklara basarak, bazılarını itip kakarak yanımıza geldi.

“Bu çocuklar senin mi?” dedi babamla sarılıp öpüştükten sonra. “Kocaman şeyler bunlar. İnanamıyorum.”

Babam bir şey demedi.

“Ne zaman oldu bu çocuklar?” dedi adam bize hayretle bakarak. “Okuldan hemen sonra evlendin mi?” diye sordu babama.

“Evet” dedi babam onun yüzüne bakmadan. Daha da konuşular. Mor atkılı adam avuçlarımıza kabukları soyulmuş birer tane Amerikan fıstığı koydu. O gidince babam yerine oturdu ve uzun bir süre hiç konuşmadı.

Takımlar temiz şortlarıyla sahaya yeniden çıkmışlardı ki: “Haydi eve dönelim” dedi babam. “Sizler üşüyorsunuz.”

“Ben üşümüyorum” dedi ağabeyim.

“Hayır, üşüyorsunuz” dedi babam. “Ali üşüyor. Kalkın bakalım.”

Oturanların dizlerine çarpa çarpa, ayaklarına basa basa çıkarken bıraktığım pideye de bastık. Merdivenlerdeyken aralıktan hakemin başlama düdüğünü çaldığını duyduk. “Sen üşüyor muydun?” dedi ağabeyim. “Niye söylemedin üşmediğini?” Ben sustum. “Aptal” dedi ağabeyim.

“İkinci yarıyı evde radyodan dinlersiniz” dedi babam.

“Radyo bu maçı vermiyor” dedi ağabeyim.

“Susun” dedi babam. “Dönüşte sizi Taksim’den geçireceğim.”

Sustuk. Alanı geçtikten sonra babam tahmin ettiğimiz gibi arabayı at yarışı oynanan gişeye gelmeden evvel park etti. “Kapıyı kimseye açmayın” dedi. “Şimdi geliyorum.”

Dışarı çıktı. O kapıları dışarıdan kilitmeden önce biz düğmelere içeriden bastık. Ama babam at yarışları gişesine gitmedi; parke yoldan koşa koşa caddenin öbür yanına geçti. Orada, vitrininde gemi resimleri, büyük plastik uçaklar, güneşli manzaralar sergilenen ve pazarları da açık bir dükkâna girdi.

“Babam nereye gitti?”

“Eve dönünce alt mı üst mü oynarız” dedi ağabeyim.

Babam geri döndüğünde ağabeyim vitesle oynuyordu. Nişantaşı’na döndük. Arabayı yine caminin önüne bıraktık. Alaaddin’in dükkânının önünden geçerken: “Size bir şey alayım!” dedi babam. “Ama yine Meşhurlar Serisi’ni istemeyin.”

“Baba ne olur!” diye tepinmeye başladık.

Alaaddin’in dükkânından babam bize Meşhurlar Serisi’nden onar tane çiklet aldı. Eve girdik, asansörde heyecandan çişim geldi. İçerisi sıcaktı ve annem dönmemişti. Kâğıtlarımı hızla yırtıp, yere atıp, çikletleri açmaya başladık. Sonuç:

Bana iki tane Fevzi Çakmak Paşa, bir Şarlo, Güreşçi Hamit Kaplan, Gandhi, Mozart, De Gaulle, iki tane Atatürk ve ağabeyimde olmayan 21 numaralı Greta Garbo’lardan bir tane daha çıktı. Böylece elimde Meşhurlar Serisi’nden tam 173 tane resim oldu, ama bütün seriyi tamamlamak için hâlâ yirmi yedi eksikim vardı. Ağabeyime dört tane Mareşal Fevzi Çakmak Paşa, beş tane Atatürk ve bir Edison çıktı. Ağızlarımıza birer çiklet attık ve resimlerin arkasındaki yazıları okumaya başladık.

Mareşal Fevzi Çakmak

Kurtuluş Savaşı Komutanlarından

(1876-1950)

MAMBO ŞEKER-ÇİKLET SANAYİİ

Meşhurlar Serisi’nin 100’ünü de tamamlayan talihliye
bir meşin futbol topu hediye edecektir.

Ağabeyimin elinde şimdiye kadar biriktirdiği 165 resim bir tomar halinde duruyordu. “Alt mı üst mü oynayalım mı?” dedi.

“Hayır.”

“Bendeki on iki Fevzi Çakmak’a sendeki Greta Garbo’lar-

dan birini verir misin?” dedi. “O zaman senin toplam 184 resmin olacak.”

“Hayır.”

“Greta Garbo’lardan sende iki tane var ama.”

Bir şey demedim.

“Yarın okulda aş yapılnca canın yanacak” dedi. “O zaman yanıma gelme tamam mı?”

“Gelmem.”

Akşam yemeğini sessizce yedik. Spor Dünyası’nı dinleyip maçın iki-iki bittiğini öğrendikten sonra, annem bizleri yatırmak için odamıza geldi. Ağabeyim çantasını topluyordu; koşu koşu salona gittim. Babam pencereden dışarıya, sokağa bakıyordu.

“Baba yarın okula gitmek istemiyorum” dedim.

“Olur mu ama.”

“Aşı var yarın” dedim. “Ateşim çıkıyor, sonra nefesim tıkanıyor. Annem biliyor.”

Bir şey demiyor, bana bakıyordu. Koşarak çekmeceden kâğıtla kalem getirdim.

“Annen biliyor mu?” dedi kâğıdı her zaman okuduğu, ama hiçbir zaman bitmeyen Kierkegaard’ın üzerine koyarken. “Okuluna gidersin, ama aşı olmazsın” dedi. “Öyle yazıyorum.”

İmzaladı. Mürekkebi üfledim, katlayıp hemen cebime koydum. Odaya koşup çantama yerleştirdim ve yatağıma çıkıp zıplamaya başladım.

“Yine azma” dedi annem. “Uyu artık.”

Okulda, öğle yemeğinden hemen sonraydı. Bütün sınıf ikişerli sıra olmuş aşı olmak için yeniden pis kokulu yemekhaneye iniyorduk. Bazıları ağlıyor, bazıları da korkuyla bekli-

yordu. Aşağıdan gelen tentürdiyot kokusunu alınca kalbim hızlandı. Sıradan ayrıldım, merdivenlerin başına öğretmenin yanına gittim. Bütün sınıf gürültüyle yanımdan geçti.

“Evet” dedi öğretmen. “Ne var?”

Cebimden çıkarıp babamın yazdığı kâğıdı öğretmene verdim. Suratını asarak okudu. “Baban doktor değil ki senin” dedi. Biraz düşündü. “Yukarı çık. 2-A’da bekle” dedi.

Yukarıda 2-A’da benim gibi “mazeretli” altı yedi çocuk daha vardı. Biri korkuyla pencereden dışarı bakıyordu. Koridordan hiç bitmeyen bir ağlama ve telaş uğultusu geliyor, gözlüklü bir şişman çekirdek yiyerek Kinova okuyordu. Kapı açıldı, müdür yardımcısı Kurukafa Seyfi Bey girdi.

“Belki bazınız hakikaten hastasınızdır, onlar alınmasın” dedi. “Ama şu yalancı mazeretlilere söylüyorum. İleride hepimiz büyüyecek, bu vatana hizmet edecek, belki onun için öleceksiniz... Bugün aşından kaçanlar, o zaman mazeretiniz de yoksa vatan haini olursunuz. Yazıklar olsun!”

Uzun bir sessizlik oldu. Atatürk’ün resmine baktım ve gözlerim sulandı.

Daha sonra hiç kimselere görünmeden sınıflarımıza döndük. Aşı olanlar bazıları kolları sıvalı, bazıları gözleri yaşlı, itişip kakışıp surat asarak geliyorlardı.

“Evleri yakın olanlar gidebilirler” dedi öğretmen. “Gelip alacak kimsesi olanlar son zile kadar bekleyecek. Birbirinizin koluna vurmayın öyle! Yarın okul yok.”

Herkes bağırdı. Aşağıda kapıdan çıkarken bazıları kollarını sıvıyor, aşının tentürdiyot izini kapıcı Hilmi Efendi’ye gösteriyordu.

Elimde çantam sokağa çıkınca koşmaya başladım. Kasap Karabet’in önünde bir at arabası yolu tıkamıştı, aralarından koşarak karşıya, bizim kaldırıma geçtim. Manifaturacı Hayri’nin, çiçekçi Salih’in önünden koşarak geçtim. Bizim kapıyı kapıcı Hazım Efendi açtı.

Defne Suman'ın bu seçkisi, İrlandalı şair Seamus Heaney'nin, "Şair, yitik yeri şimdi şiirinde yaratmak zorundadır" dizesinin çağrışımlarından doğdu. Başka yazarlar da "Kaybolmak için otobüslere binmişler midir? Akşam eve döneceklerini bile bile karşıki istasyona geçip ters yöne giden trene atlamışlar mıdır? Kapalı kapıların ardında gizli avlular, şehrin 'yasak' mahallelerindeki kuytu geçitler, pasajlar onları da çekmiş midir? Kaçış (ya da kalış) hattını yazıya bağladılar mı? Bana güvenli evimden kaçmamı buyuran ses onları da yerlerinden etti mi?"

Bu tohumdan filizlenen öyküler, anılar, anlatılar bir araya geldi. Türkçenin usta kalemlerinin evden kaçış ve/veya geride kalış anlatıları bu kitapta toplandı. Kaçanların, kalanların ve bazen kovulanların hikâyeleri...

Eve kapandığımız şu dönemde, evde oturarak evden kaçmanın yollarını düşünenler için...

terciye edilmiş
KDV'siz
sabit fiyatlı

₺ 44

Ortaçağ'da yazılmış

ISBN 978-605-09-8253-4

9 786050 982534

Doğan
Kitap